

Dinnye Őfelsége

Írta: Mediana Stan

Fordította: Nemes Csilla

Illusztrálta: Ferenczi Zsolt

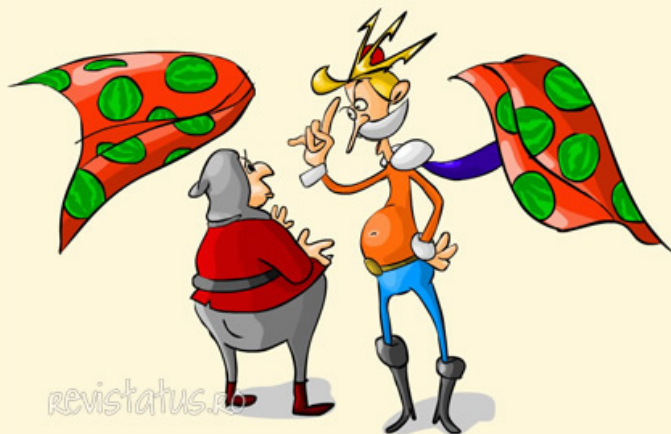


Egyszer volt, hol nem volt egy király, aki nagyon szerette a dinnyét. Ezért is nevezte mindenki Dinnye Őfelségének. A király kertészei már évek óta a dinnyetermesztést tanulmányozták. Sőt, maga a király is szerette nézni, ahogy a dinnyemagok ki-

csíráznak és ahogy a zöld indák a föld fölé emelkednek. El is vetette a messzi földről hozott magvakat, és türelmesen gondozta őket. De a kifejlődő dinnyék már azelőtt sorjában elrothadtak, még mielőtt megérhettek volna. A királynő, habár őt is foglalkoztatták a király dinnyéi, mégis inkább azt szerette volna, hogyha egy gyermekük születik. Már nem volt nagyon fiatal, és arra gondolt, hogy de jó lenne egy kis vigasz majd öreg napjaira.

Egy nap Bojtorján, a király apródja, bármennyit is cirpelt fülébe a párnája alatt alvó nagy tücsök, mégsem volt képes idejében felébredni, hogy a dinnyemintás sötétítőket odahúzza az ablakra, még mielőtt az erős napfény a királyt megzavarhatta volna. Így Őfelsége felébredt, hisz az arcába tűztek az égető sugarak, és látta, amint a csupasz kristályablakokon keresztül a nap kegyetlenül árasztja be a forróságot. Elkezdett hát üvölni:

-Bojtorjáááán! Az apród el-





csigázottan aludt a szobácskájában, hisz egész éjszaka dinnyét locsolt. Kipattant az ágyából és már rohant is a király hálószobájába. Rögtön tudta, hogy miért hívták.

-Kegyelem, felséges királyom, amiért nem ébredtem fel idejében, hisz...

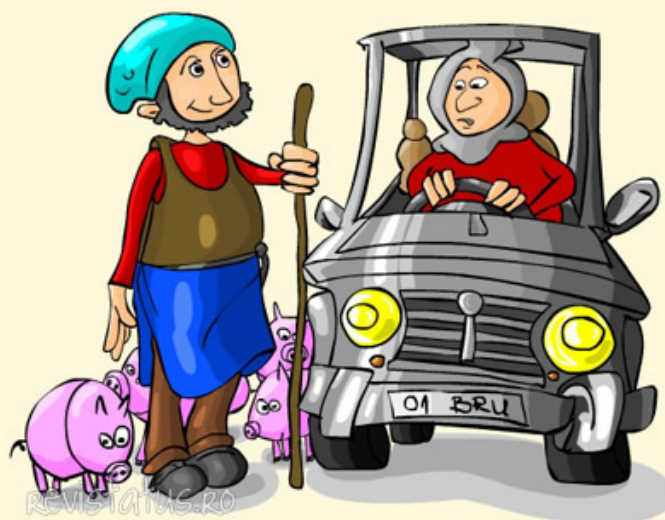
-Hallgass, te, ügyefogyott! Hogyha ez mégegyszer előfordul, akkor meglátod, eltakarodsz a királyi palotából, ki az erdőbe disznópásztornak, Jankót pedig, a kanászt

megteszem helyetted apródnak!

Bojtorján elhúzta a függőnyt, amelyen ott sorakoztak a nagy zöld görögdinnyék és gondterhelt arccal kísértelt a szobából. Ment, hogy megéjtse szokásos reggeli fürdőjét: belebújt nyakig a nagy dinnyelocsoló hordóba. A kanász volt az egyetlen ember, akitől még nem kérdezte meg, hogy miért is nem nőnek meg a király dinnyéi. Nosza elmegy és megkérdezi, hisz sosem lehet tudni, ugye, hogy melyik bokorból ugrik elő a nyúl? Kimászott a vizeshordóból, felöltözött, bepattant rozoga pőfékelő kis autójába és egyenesen a bükkerdőig hajtott, amely már messziről látszott. Ebben az erdőben zabálták a bükkmakkot a király disznói. Nagy nehezen végre rátalált Jankóra, és így szólt hozzá:

-Tudod, hogy a mi királyunk mennyire szereti a dinnyét, mi pedig évek óta gyötrődünk már, hogy dinnyét termesszünk, de miután a gyümölcsök megjelennek, rögtön rothadni kezdenek és a mi munkánk mindmind kárba vész. Nem tudod, hogy itt mit lehetne tenni?

-Lehet, hogy az a sok eső nem





tesz jót nekik. – mondta a kanász. De gyere holnap, mert éppen a híres dinnyetermő Zöld Királyságból kaptam magvakat, csakhogy még elő kell keresnem őket.

Bojtorján megköszönte és visszatért a királyi palotába. A dinnyék miatti aggodalmaskodása, no meg a hosszú, rozoga autóval megtett út úgy kifárasztotta, hogy másnap sem tudott idejében felkelni, hogy a feladatát elvégezhesse.

A királyt ismét az arcába tűző napsugarak ébresztették fel, és ahogy elüvöltötte magát, hogy: Bojtorjáááán, a kristályablakok kitörtek és a hálószoba megtelt homokszemnyi üveg-szilánkkal. Az apród benyitott és meglátta a királyi párt, amint a kristályszilánkkal belepert ágyukból bódultan, félig-meddig felemelkedtek. Bojtorján nem bírta nézni ezt a borzalmas látványt és ájultan zuhant a földre. De ettől még a király haragja cseppet sem csillapodott. Gyorsan össze kellett szedte minden batyuját-motyóját, bedobta a hátsó ülésre és indulnia kellett a bükkerdő irányába, ahol Jankó, a kanász lakott.

-Hát megjöttél! – örvendezett a kanász, amikor meglátta Bojtorjánt. És máris rohant a kunyhójába, ahonnan kihozott egy picinyke szájánál be-kötözött zacskót, és így szólt:

-Vidd el ezt a királynak, és mondd meg a kertészeknek, hogy pontban holnap ültessék el őket!

-A király azt parancsolta, hogy te menj a kastélyba, légy helyettem apród, én pedig őrizzem helyetted a disznókat. – mondta szegény Bojtorján.

-Hmm, gyere csak, hadd men-





jünk együtt, a disznókat pedig majd a testvéreimre bízom.

Bojtorján nem is gondolkozott sokat a dolgon, gyorsan bele is egyezett, hiszen úgymint megbocsát majd neki a király, amint meglátja majd a magvakat. – gondolta magában. Jankó és Bojtorján beültek tehát az erős napfényben kiforrósodott poros járgányba és elindultak a királyi palota felé. Amikor megérkeztek, Dinnye Őfelsége épp a trónteremben tanácskozott Csalán

főtanácsnokkal. Ahogy a király meglátta őket, kivörösödött a képe, a főtanácsnoknak is megemelkedett a hosszú, tüskés szakálla, és a két belépőt szinte átdöfte sanda, megvető tekintetével.

Bojtorján térdre ereszkedett a szőnyegre, a király fele nyújtva tenyerén a bekötözött kis zacskót:

-Felséges királyom, ezek a Zöld Királyságból való dinnyemagvak!

A király a zacskó után nyúlt, keze kissé tétován megállt a levegőben, hisz előtte még meg kellene alaposan szidni ezt a két csirkefogót, amiért a parancsot megtagadták, de valami miatt most eltekintett ettől a büntetéstől. Megragadta a zacskót, gyorsan kioldozta és a fekete magocskákat egy ezüst tálcára kiborította.

-Nos, fogjatok gyorsan hozzá, ültessétek el a magokat, de ha ezúttal sem teremnek dinnyét, hát tudjátok meg, hogy a fejetek ide kerül a tálcára!

Jankó és Bojtorján felszántották a





földet, elvetették a magvakat, azok pedig gyorsan ki is csíráztak, szárba is szökkenetek és tekerződő indákat hajtottak. Az indákon a dinnyék meg is jelentek, szépen zöldelltek, de a kertészeknek be kellett látniuk, hogy most is ugyanaz a furcsa dolog történt, mint ezidáig minden alkalommal, az éppen érésbe forduló gyümölcsök egyszerűen csak rothadásnak indultak.

A két apród keresztül – kasul járta a dinnyeföldet, forgatták és pörgették a dinnyéket minden oldalukra, amikor észrevették, hogy egyetlen egy mégiscsak egészséges maradt és szépen elkezdett gömbölyödni. Amikor ez már ehető volt, a két apród gyorsan leszakította és egy aranytálcára helyezve a felséges királynak és az egész udvarnak bemutatta.

A király örült is, hisz évek óta nem termett már dinnye a kertjében, de búsult is, mert ugye semmi az az egyetlen egy termés azon a hatalmas dinnyeföldön. Vette a nagy ezüstkést és éppen át akarta döfni a dinnye héját, de a dinnye a tálcáról lecsúszott és elkezdett gurulni a lépcsőn lefele, az udvarbéliek pedig gyorsan utánaeredtek, hogy kifogják, még mielőtt széthasadna. Az pedig csak gurult, gurult át a székek alatt, végig a folyosókon, keresztül a fegyvertermen, eltűnve a sötétben, majd ismét előbukkanva a napvilágra, és amikor valaki azt gondolta, hogy már éppen elkapta, akkor a dinnye tovább járatta velük a bolodját, el egészen addig, ameddig begurult a király szobájába egy földig érő függöny mögé. Ígyhát ott már senki sem láthatta meg, bármennyire





is kereste volna.

A király mindenhová behajolt, félrehajtogatta a takarókat, még az is eszébe jutott hogy az ágy alá benézzen, de sehol semmi! Leszállt az éj, a keresgélést abba kellett hagyni és le kellett feküdni. Bezárták az ajtókat, de a szolgák fennmaradtak és egész éjjel a dinnyét keresték a palotában. És keresték, keresték egész álló reggelig, amikor a bosszúságtól, no meg a fáradtságtól mindannyian összeestek.

Reggelre már senki nem volt képes a függönyöket odahúzni, de emiatt a király már nem is haragudott. A napfény pedig egyenesen a dinnyére vetült, így hát a király volt az első, aki megpillanthatta.

-Nahát, ím, hol volt! – ámuldozott a király.

-Kop, kop! – Bojtorján és Jankó remegve és falfehéren léptek be a király szobájába:

-Felséges királyom, a dinnyét a föld elnyelte!

-Titeket fog elnyelni, ügyefogyottak! Vegyétek fel onnan! – és rámutatott a dinnyére.

Ők gyorsan fölkapták és kivitték, a király pedig jött, hogy végre ledőfhesse és bekebelezhesse. De amikor a kést a dinnye felé közelítette, az ismét lecsúszott, elgurult, a tanácsosok pedig utána! És akárcsak előtte való nap, amikor azt gondolták, hogy már-már elkapják, a dinnye mindig talált egy kiutat, és továbbgurult hol egy karosszék-, hol egy asztal alá, néha meg a szobrok mögé. Egyszer csak a főtanácsnok





a dinnye útját állta és ezt kiáltotta:

-Most nem szabadulsz! – de a dinnye kibújt a lába között és a főtanácsnok pedig hátraesett és a trónterem nagy lépcsőjén lebukfencezett.

Ezek után a dinnye a lugasba érkezett, épp ahol a királyné üldögélt és varrogatott. Bebújt a selyemszoknyája alá és meghúzódott szépen a lábainál. A királyné éppen befejezte a varrogatást, felállt hogy egyet nyújtózkodjon, amikor belebotlott és rá-

esett a dinnyére. A dinnye elkezdett kicsit forogni vele, a királyné pedig kacarászott. Ekkor elkezdte körbe - körbe forgatni a királynét, aki hahotázva nevetett. Az udvarhölgyek mind odarohantak, hadd lássák, hogy miért hahotázik a királyné olyan erősen. Meglepődve látták, hogy a királyné a dinnye hátán pörög.

-Elég, mert elszédültem! – kiáltotta a királyné, a dinnye pedig, lám, megállt. Ekkor a királyné az udvarhölgyek társaságában elindult a szobája felé, a dinnye pedig velük együtt gördült.

A királyné a tükör elé állt, vette a dinnyét, a hasára helyezve nézgette magát minden oldalról. Ekkor a dinnye bebújt a hasába, a királyné pedig hirtelen egy várandós asszonnyá változott, sőt már a szülésre is készen állt. A királyné, meg a hölgyek erősen megijedtek, de örvendeztek is.

Bevonultak mindannyian a trónterembe, a királyné elhelyezkedett a trónszékben, miközben a király meg az udvarbéliek még mindig négykézláb mászkáltak összevis-





sza, hiszen még mindig a dinnyét keresték. A királyné mosolygott és így szólt: -Ne keressétek már többé, mert nálam van!

Nagy volt a király ámuldozása. Azt gondolta magában: Vajon mit fog szülni a királyné, hogyha egy dinnyét hord a házában? De amikor odahelyezte a kezét, akkor rögtön megérezte, hogy odabent életre kelt valami, ami éppen olyan, mint egy kisgyermek az édesanya méhében.

Rövid időn belül a királyné egy szép és nagy fiúgyermeket hozott a világra. A király három éjjel és három nap mulatott örömeiben. A gyermeket elnevezték Dinnyemag Királyfinak. Más gyermek nem nőtt hét év alatt annyit, mint amennyit Dinnyemag Királyfi nőtt egy év alatt. A fiú születése után pedig a dinnyék is elkezdtek nőni-növekedni a kertben. Minden nehézség nélkül szépen megérték. Olyan édesek és ízletesek voltak, hogy hírük eljutott szerte a világba. A szomszéd király, akit Nadragulyának hívtak, elhatározta, hogy magot kér. Jankó meg Bojtorján, akik most már főtanácsnokok voltak, el is küldtek neki néhány magot, igen ám, de az ő földjén semmiféle növény nem bújott ki ezekből a magvakból. Elöntötte az epe a szomszéd királyt és hadsegerével elindult, hogy elpusztítsa Dinnye Őfelsége dinnyeföldjeit.

A király nagyon elbúsulta magát, mivel békés természetű lévén, nem sok hadat viselt, és nem is értett a hadakozáshoz. De a fia, Dinnyemag Királyfi megvívásztalta:





-Ne aggódj, édesapám! – azzal egyet füttyentett, és a dinnyék szépen hadba sorakoztak és elkezdtek gurulni szembe az ellenséggel. De olyan gyorsan gurultak, hogy a katonákat mind letiporták. Dinnyemag Királyfi pedig lóháton ülve a dinnyék nyomában lépkedett és sörétes puskájával lőtte az ellenséget. Egy nap alatt be is fejeződött a csata, és az ellenség mind elpusztult.

Egy esztendő múlva a szomszéd király megint hadat indított Dinnye Őfelsége ellen. De ezúttal a hadserege kétszer akkora volt, ám a dinnyeföldön százszor annyi dinnye termett, mint egy évvel előtte. Dinnye Őfelsége katonái katapultokat építettek, és addig lőtték dinnyével az ellenséget, amíg el nem pusztították őket.

Nadragulya király nem hagyta magát. Összegyűjtötte az országos tanácsot és eldöntötték, hogy először a dinnyéket fogják elpusztítani, és majd csak azután magát a királyt. De hogyan?

Egy hadseregnyi kiéheztetett hörcsögöt küldtek a dinnyeföldekre, hogy azokkal rágassák szét a dinnyéket. De nagyon elcsodálkozott Nadragulya, amikor látta, hogy Dinnyekirályfi vezetésével egy hatalmas, jóllakott, óriási hörcsögökből álló sereg érkezik ellenük, hasuk tele dinnyével, kezükben bunkósbot. Kemény harc kezdődött.

Egyszer csak a csatatéren, a harc kellős közepén megjelent egy fehér lovas. Hosszú hajfürtjei kikandikáltak a sisakból. Le is vette a fejről nyomban a sisakját, s hát nem volt más, mint Nadragulya



király lánya, aki oly szép volt, hogy a napra lehetett nézni, de rá nem. A lány el is kezdett nyomban kiabálni:

-Hej, Dinnyemag Királyfi, állítsd le a harcot, mert megígérem, hogy feleségül megyek hozzád!

A királyfi csak nézte a lányt és szeme elé emelte a tenyerét. Rögvest leállította a hadakozást és elrendelte a békét.

A szépséges királylánnyal és ennek apjával, Nadragulya királlyal együtt a királyfi visszatért apja kastélyába. Itt három éjjel és három napon át tartó nagy lakodalmat csaptak. Nadragulya király a fiataloknak adta negyed királyságát, de mivel rettentő fukar volt, nem sok idő múlva vissza is kérte.

Dinnyemag Királyfi és ifjú felesége csak nevettek a dolgon. Vissza is adták neki a földjeit tüstént, ráadásul a rajtuk lévő gazdag dinnyetermésel együtt. Ezután pedig boldogan éltek, és talán még ma is élnek, ha meg nem haltak.

